

das ja ni hilja mulle wõbra's tulnud? Et's
ja ei woinud warreminne tulla. Tulle agga
minno järrel, ma ellan al."

Warras olli nago melest ärra ja tum
otjekui kalla, agga ta piddi tallopoia järrel
minnema, kes jo ele olli läinud ja jättis
kotti seisma.

"Ei mitte," ütles tallopoeg, "ma pallun,
wõtta kotti enneje kasa."

Warras ei tahtnud mitte.

"Wõtta kasa," hüdis jälle tallopoeg,
"agga ta polle minno pärralt."

"Se on teie omma," ütles warras effi-
tades.

"Ei mitte," wastas tallopoeg, "se willi
on Jummalä pärralt, kes sedda mulle lae-
nuks on annud. Sa ei polle sedda mitte
minno, waid Jummalä käest warrastanud.
Sa tunned ommetigi seitsme käslo?"

Weel ilka panni warras wasto, agga
ei aitanud middagi, ta piddi kotti wõtma ja

alla kandma. Wärrisedes tulli temma trep-
pid alla ja astus tallopoia tuppa.

"Berrenaene! to rutto leiba, wõid ja
õllud", hüdis tallopoeg, "meie olleme ühhe
wõbra janud." Naene tulli, terretas lah-
keste, walmistas lauda ja panni need nim-
metud road peale.

Agga wõbral ei olnud mitte söma isso.

"Et's ja ei hakka söma?" ütles perremees.

Agga wõbras wangutas peaga, sest kui-
das olleks woinud ta jutäie alla sada? Kui
mitte perremees ni lahke temma wasto ep
olleks olnud! Wimat's hakkas ta söma ja
toit mekkis temmale selle kohkumise järrel
parrem, kui ta isji olleks arwanud. Tallo-
poeg aias ka ni lahkeste temmaga jutte,
kui ial söbber söbraga wõib räkida, küdis
ta naese ja laste järrel ja kulis halleda
süddamega, kui ta omma waesussest ja toi-
dusse murredest temmale räkis.

Kui said sönud, siis olleks wõbras hea
melega ni kangel kui woimalik fealt ärra